

tægten ere fastsatte, og saa ere Arbejdsløshedskassens Bestyrelse nødt til i Henhold til Vedtægten at paalægge ekstraordinære Præmier, medmindre man fra Kommunens Side finder, at det i Virkeligheden er en mindre heldig Maade, for at bruge et mildt Udtryk, at hjælpe paa Arbejdsløsheden, at man saaledes paalægger dem, der ere saa heldige at have faaet Arbejde, at yde en maaske ret stor ekstraordinær Præmie, for at de paagældende Kasser kunne opfylde de Forpligtelser, som Kasserne have i Henhold til de Vedtægter, der ere godkendte for hver enkelt Kasse for sig. Det er altsaa det ene Spørgsmaal, og jeg synes ikke, det i og for sig er et stort Spørgsmaal; det kan være et stort Spørgsmaal for de enkelte Kasser og de enkelte Medlemmer, der ellers vilde komme til at betale store Ekstrapræmier, men det er ikke noget, der i og for sig rører ved Princippet. Der er kun Tale om at sætte Kommunerne i Stand til at yde Tilskud, saaledes at Kasserne blive fri for, for at kunne opfylde deres Forpligtelser, at opkræve et ekstraordinært Bidrag hos dem, der i det hele taget kunne betale noget.

Det er den ene Ting, der staar i det Lovforslag, jeg taler om, nemlig Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed. Men dette vedrører ikke i mindste Maade Statskassen, man har stillet Kommunerne frit, de have Lov til at gøre det, hvis de maatte finde det ønskeligt, at Præmierne for de enkelte Medlemmer ikke forhøjes; Kommunalbestyrelserne kunne gøre det, hvis man maatte finde det forsvarligt. Det vedrører ikke Statskassen. Det hedder udtrykkeligt i sidste Punktum i andet Stykke, at disse ekstraordinære Tilskud komme ikke i Betragtning ved Beregningen af det Kasserne tilkommende Statstilskud. Hvis vi ellers holde paa det kommunale Selvstyre, synes jeg ikke, at der kan gøres nogen som helst berettiget Indvending mod en saadan Bestemmelse.

Den anden Bestemmelse, der findes i § 1, er den, at man giver Kommunalbestyrelserne Lov til at yde et større Tilskud til Hjælpekasserne, end de i Henhold til Hjælpekasseloven have Ret til. Som bekendt kan der af Kommunekassen uden højere Myndigheds Samtykke ydes Tilskud, der staa i Forhold til Antallet af Indbyggere i Kommunen; selv om det ikke stod her i Loven, gaar jeg ud fra, at intet Amtsraad og ingen Indenrigsminister vilde nægte vedkommende Kommunalbestyrelse, hvis den maatte anse det for heldigt, at

yde et større Tilskud til Hjælpekasserne, end det i Hjælpekasseloven er tilladt uden højere Myndigheds Samtykke, saa selv om Bestemmelsen ikke stod der, gaar jeg ud fra, at Hjælpekasserne faa nøjagtig det samme Tilskud fra Kommunen, det kan ikke tænkes, at der bliver sagt Nej til det, men selvfølgelig, naar det staar der, behøve de ikke at spørge derom, saa man sparer under alle Omstændigheder det, at de paagældende skulle indhente Samtykke dertil.

I § 2 er der dernæst en Bestemmelse om, at Statens Tilskud til Hjælpekasserne bliver forhøjet med 200,000 Kr. udover det, der staar i Loven om Hjælpekasser. Jeg kunde fristes til at sige, at selv om denne Bestemmelse ikke stod der, vilde Rigsdagen alligevel i Henhold til mangeaarig Praksis blive nødt til paa Tillægsbevillingsloven at forhøje Tilskuddet til Hjælpekasserne. Man har mangeaarig Praksis for, at har man i en Lov fastsat et bestemt Tilskud, en bestemt Kvotadel, være sig til Sygekasser, hvor det gives dels i Forhold til Medlemmernes Antal, dels i Forhold til Sygekasseudgifter, Præmier, om man vil, er man nødt til at fastholde den Kvotadel for Statens Vedkommende uden Hensyn til, hvad der stod i Loven. Man fastsatte i Sygekasseloven af 12. April 1892 kun en $\frac{1}{2}$ Million Kr. Det forslog kun i 3—4 Aar, saa begyndte man, saa vidt jeg ved — det er før min Tid paa Rigsdagen, i alt Fald i Begyndelsen af min Tid paa Rigsdagen —, ganske stille, og uden at jeg mærkede til det, at gaa op med Tilskuddet, til Trods for, at man i selve Loven havde fastsat $\frac{1}{2}$ Mill. som Maksimum, og jeg tror, at det vil gaa ligesaadan her. Selv om vi ikke havde det i nogen særlig Lov, vilde Kommunerne sige: Ja, vi ere rigtig nok, da vi gav vort Tilskud, gaaede ud fra, at vi fik en Trediedel refunderet, og jeg tror ikke, Rigsdagen vil kunne staa imod, allermindst paa en Tid, hvor Kommunerne, med nogen Ret, beklage sig over de store Byrder, der Tid efter anden blive lagte over paa Kommunekasserne til Gennemførelse af en Mængde Foranstaltninger, som kræves af Lovgivningen, og som Kommunerne skulle tage deres store Part af.

Jeg vil altsaa sige, at Lovforslaget i sig selv ikke er stort, det er i Virkeligheden kun, kunde man sige, en ganske almindelig Følge af Udviklingen, som den hidtil er foregaaet, og Forslaget giver i Virkeligheden Kommunerne, dem, der staa saavel Hjælpekasserne som Arbejdsløshedskasserne nærmest, en Bemyndigelse til at yde Tilskud, som de alligevel, selv om vi